

Prispeval Simon Orgulan
Sreda, 26. Oktobar 2011 21:29

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

17. del

BITJA NAVAD

1. del - [TUKAJ](#)

2. del - [TUKAJ](#)

3. del - [TUKAJ](#)

4. del - [TUKAJ](#) 5. del - [TUKAJ](#)

6. del - [TUKAJ](#)

7. del - [TUKAJ](#) 8. del - [TUKAJ](#) 9. del - [TUKAJ](#) 10. del - [TUKAJ](#) 11. del - [TUKAJ](#) 12. del - [TUKAJ](#)

13. del

-

[TUKAJ](#)

14. del

-

[TUKAJ](#)

15. del

-

[TUKAJ](#)

16. del -

[TUKAJ](#)

Prispeval Simon Orgulan
Sreda, 26 Oktober 2011 21:29

Lučke so postajale čedalje bolj izrazite in občutiti se je dalo, da je destinacija pred nosom. S tem pa tudi novi začetki. Srce je bliskovito poskočilo. On pa je čutil predvsem ponos. Uspelo mu je. Olajšanje? To sicer ne v celoti, ker človek potrebuje določeno rutino in navade, da se počuti dobro. Ko zapustiš domovanje, vedno preveriš, če so vrata zaprta in luč ugasnjena. Pred spanjem si umiješ zobe. Tu niti ni toliko poante v dejstvu, da prvi ritual skrbi za varnost tvojega premoženja, drugi pa za zdravje tvojih zob... gre se predvsem za to, da če bi jih na določeni točki nehal izvajati, bi ti nekaj manjkalo. V nekem temnem kotičku tvoje podzavesti bi strašilo, preganjalo in kljuvalo, ti pa ne bi vedel, kaj je narobe. Podobno je z menjavo okolja in novim načinom življenja. Situacijo je ponovno potrebno analizirati, določiti, kaj je optimalen življenjski potek in katere so tiste aktivnosti, ki jih boš izvajal dnevno. Predvsem pa, navaditi se je treba novih stvari. In ljudje smo bitja navad.

A zrak je bil svež, priložnost prav tako, zakaj bi se torej obremenjeval? Urno, kakor je znal, je nagra bil lastne – in nekatere tudi manj lastne – reči, jih strpal v platneno vrečo, in se napolil proti izhodu. Pomešal se je med drenjajočo množico ljudi, ki si je po vsem tem času potovanja želela malokaj drugega, kot stabilna tla pod nogami in morda kak vrček piva iz bližnje krčme. Povsem zaslužno, kajti že sama sprememba ritma je stres za telo, kaj šele sprememba okolja. Množica je rinila proti izhodu s tako silo, da skorajda ni bilo treba premikati telesa, le prepustil si se toku. Bojazni, da bi ga kdo videl, ni bilo nobene. Situacija je že dolgo tega bila povsem izpod nadzora in nikogar ni zanimalo prav nič drugega. Ko so bili že zunaj, je v ozračju zavladovalo veselje. On pa je samo smuknil stran, na varno. Po toliko časa ga niti bolelo ni več, zato je skakal in tekel tako urno, kot je srce velelo.

Koga briga, kam so ga pripeljali? Njega že ne. Samo, da je problemov konec. Ozirajoč nazaj, na trdo, premagano pot, ni imel kaj drugega, kot ceniti, kar si je priboril. Ni bilo slabo, daleč od tega. Pravzaprav jo je malo celo pogrešal, čeprav ne bi mogli trditi, da je bila ravno prijetna. Ampak ko potegnemo črto, je vendarle prav, da se stvari vrtijo okrog avanture in doživljanja nečesa novega. Prav hecni smo. Po eni strani potrebujemo rutino, po drugi strani pa nas duši, če je je preveč. Univerzalnega recepta pa ni, saj smo si različni. Vsak potrebuje lastno dozo obojega, tako rutine, kot avantur. Tako ali drugačno 'primerno doziranje' pa zate ne more obstajati, če nimaš časovne svobode. Preprosto ne gre skozi, pa če se na glavo postaviš... tvoje dobro počutje se kaj hitro znajde pod velikim vprašajem, še posebej, če v različnih dnevih ali obdobjih potrebuješ različne doze. Prosto razpolaganje s časom je torej kritičnega pomena za kvalitetno življenje.

Bilo je že precej pozno in napolnil se je neznan kam. Z enim očesom je oprezal za potencialnimi prenočišči, z drugim pa lovil zvezde, ki se zbudijo, ko vse ostalo gre spat. Prijetno je bilo. Sproščeno, brez nevarnosti in brez pritiskov. En velikanski peskovnik barvitih podob in priložnosti, samo bistveno bolj neomejeno. Če bi zdaj imel žogico, bi jo odbil od tal; samo zato, da bi videl, kako visoko jo lahko spravi. Če bi imel letalo, bi jadral po oblakih in s ptičje perspektive občudoval geografsko raznolikost okolice. Skakal bi po travniku in delal kozolce. Ne bi samo funkcioniral, ampak dejansko živel. Karkoli ti da ta občutek, je v tvojem življenju vredno zlata, pa če se drugim zdi še tako nesmiselno, nedoraslo ali neumno. Konec koncev živiš zase, ne za njih. Ne obstajaš, da bi prijal njim, temveč sebi. Pogosto naletiš na razpotje interesov, kjer se je potrebno odločiti, ali boš ugodil njihovim zahtevam ter pričakovanjem (pogosto na račun lastnih interesov), ali pa boš samotni jezdec, ki gre, kamor hoče, ko on hoče (a to plača z

neodobravanjem ostalih). Odločitev je brez univerzalnega odgovora, vsak naj presodi sam.

Kratkotrajnost življenja je pereč problem, in če ga prosto razdajaš drugim, ga lahko kaj hitro zmanjka zate. Z ugajanjem drugim si morda res lahko zagotoviš bolj varno prihodnost, a plačal boš z nečim, kar ne gre povrniti – mladostjo. V primeru, da dočakaš pokojnino (v kolikor privzamemo, da sploh jo), si dobil, kar si želel. Priborjen kotiček pod soncem, doživljenjsko preskrbljenost in časovno svobodo. A star si... kar naenkrat ne moreš več prosto tekati po trati. Zdravje počasi peša, dokler ni lepega dne po tebi. Vse te boli. Na računu imaš kupček denarja, a kaj ti bo? Z eno nogo si že v grobu. Lahko ga porabiš, vendar a boš res lahko v tem tako užival, kot bi v mladih letih? Na tej točki ti postane žal, da si živel za prihodnost, za katero se izkaže, da je siva in biološko omejena. Žal, da nisi živel malce bolj 'za zdaj'. Ker 'zdaj' je preklemano blizu vsega, na kar gre računati. Prihodnost je tako prepredena z naključji, da več, kot okvirne kalkulacije, težko opraviš. Je pa od tebe oddaljena enako, kot preteklost, kakor pravi znani rek modrosti. Obe sta realnosti, ki trenutno nista v veljavi. Ena od njiju morda kmalu bo, a ne veš zagotovo. Nikoli ne veš. Isto velja za upanje, da se bodo stvari kdaj spremenile na bolje. Čisto mogoče, da res. A računal, da se bo to zgodilo, dokler si še na svetu, jaz osebno ne bi.

Morda so po eni strani krive prav navade, da si ne upamo usode vzeti v svoje roke? Učenje nečesa novega nam ne prija, ker se je potrebno premakniti izven vsakdanjega polja udobja in stopiti na nezaznamovano področje. Na domačih tleh si lahko delal akrobacije, ker ti je vse že tako znano, tukaj pa se boš primoran naučiti, kako sploh hoditi. Vnovič. In noben ne mara tega občutka. Zdaj smo prišli že tako daleč, da lahko zaključimo, da se marsikaj, če ne kar vse, vrti okrog občutij. Čustva prodajajo, pred bolečino bežimo, nalagamo v prihodnost, da bi nekoč dosegli... srečo. Vse, kar počnemo, pa najsibo resnično karkoli, je v velikanski večini primerov samo podaljšek tega temeljnega cilja. Morda delamo nekaj, kar nam bo v prihodnosti omogočilo nekaj drugega, kar nam bo spet omogočilo nekaj tretjega, kar nam bo prineslo srečo. In spet smo pri temeljih, tako preprosto je. Vsi bi radi bili srečni. Še bolj intenzivno pa delamo na tem, da bi se izognili neugodju in nesreči.

Sreča je v danem trenutku lahko tisto, kar ti je pač pri roki, neodvisno od godlje, v kateri se utapljaš. Skodelica kave, popoldanski počitek, večerni sprehod... ni važno. Karkoli že dojemaš kot srečo. On jo je videl v tem, da se je zleknil pod mostičkom, kakor pravi pravcati klošar. Ob misli na naziv se je malce nasmehnil, kajti v očeh mu je bilo videti plamene zadovoljstva. Vedoč, da je svoboden, je zlezel v svojo vrečo in se sprostil. Na sporedu je še toliko skrbi, da glava peče. A to ni nobena prepreka, da se jih ne bi dalo prestaviti na jutri, ali, še boljše; pojutrišnjem. Moment je presladek, da bi ga takole izpustil. Prepustil se mu je in postopoma odtaval v sanje.

(se nadaljuje)

Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).